

Én elmentem a vásárba....

2022. szeptember 26. - szeptember 30.

Projekt célja: Régi vásárok hangulatának felidézése. Mértékegységek megismerése, finommotorika fejlesztése kis és nagymozgások segítségével.

Jeles napok: szeptember 29: Mihály nap

szeptember 30: Magyar Népmese Napja

<p>Játék:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Helyi piac működtetése • bárányok terelgetése fújással • repül a sült galamb • annyi kukoricaszemet kérek, ahányat tapsolok, dobbantok, koppantok • találj bele a pénzes üvegbe! 	<p>Munka:</p> <ul style="list-style-type: none"> • árusítás • tehén fejése • tojáskrém készítése • 	<p>Környező világ megismerése:</p> <ul style="list-style-type: none"> • almák mérése mérleggel. • könnyebb, nehezebb • több kevesebb ugyanannyi • házi állatok megismerése
<p>Mozgás:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Házi állatok mozgásának utánzása, • terelgetés megadott irányba (irányok gyakorlása) 	<p>Ének zene, énekes játékok, tánc:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Ismétlés: Hogy a csibe, hogy? • Vásárló csalogatása csukott szemmel. • halk hangos 	<p>Mesélés, verselés:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Csillagszemű juhász • Az aranyszörű bárány • Iskolások jönnek mesét olvasni

<ul style="list-style-type: none"> • bringázás (fékezés gyakorlása, nagyobb túra szervezése) • Falmászás (fejlesztő torna) 	<ul style="list-style-type: none"> • Én elmentem a vásárba 	<ul style="list-style-type: none"> • T. Nagy Sándor: Mókavásár
<p>Beszélgető kör játéka:</p> <ul style="list-style-type: none"> • állatok őrzői • Régi mesterségek felidézése (csizmadia, kovács, sárkányfűárús, szűcs, pék, halász, gyertyamártó, patikus) , majd eljátszása • Kinek mivel foglalkoznak a szülei? Milyen foglalkozásokat ismerünk? • Melyik állat, mire jó? 	<p>Nagyobbak feladata:</p> <ul style="list-style-type: none"> • relációs jelek megismerése, gyakorlása • összeadás kivonás 10-es számkörben 	<p>Rajzolás, festés, mintázás:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Cégér ábrázolása festéssel • nyomdázás almával • bárány készítése pattogatott kukoricából ragasztással

Heti Vers:

T. Nagy Sándor: Mókavásár

Eladó,	eladó	Áll a vásár,	áll a bál.
Kiáltja az	eladó.	Cirókából,	marókából
Van itt	minden	Friss szállítmány	érkezett!
Ami	kell	Egyedemből,	begyedemből
Ez sípol, az	kelepel.	Tessék, kérem,	két szelet.
Amaz pedig	kalapál		

Megéri, nem drága
Három bukfenc az ára.

Az aranyszörű bárány

Volt egyszer egy szegény ember, akinek annyi gyermeke volt, mint a rosta lika, még eggyel több. Hol volt, mit egyenek, hol nem, s a szegény embert vetette fel a bú s a gond, hogy mit tudjon csinálni ezzel a sok gyerekkel. Eleget mondta nekik, menjetek szolgálatba, de egyik restebb volt a másnál, mind az apjára tátotta a száját. No, mégsem úgy volt egészen. A legkisebb ügyibevaló legényke volt, nem nézhette, hogy a testvérei egész nap ácsorognak, ő bizony - azt mondta az édesapjának - elmegy világgá s addig meg sem áll, amíg valami jó helyet nem talál. A szegény ember bezzeg nem bánta, hadd menjen: eggyel kevesebb kenyérpusztító lesz a háznál.

Elment a legkisebb legényke, ment, mendegélt hegyeken, völgyeken által, s estére kelve egy faluba ért. Ott megtudta, hogy van a faluban egy erős gazdag ember, akinek annyi juha van, mint égen a csillag, s most éppen pásztort keres a nyáj mellé. Ment egyenesen a nagy juhos gazdához s elémondta, hogy mi jóba járt.- Éppen jókor jöttél, - mondá a gazda, - mert elcsaptam a juhászomat. Hát, hallod-e, én felfogadlak, s ha egy esztendeig hűségesen őrzöd a juhaimat, bizony meg nem bánod.

Megalkudtak, hogy, ha esztendő ilyen a nyájból sem hibádzik, ad egy aranyszörű bárányt: abból megélhet úrimód, míg a világ s még két nap.- Itt a kezem, nem disznóláb! - mondá a legény s kezet csaptak magyarosan. A juhos gazda adott neki egy szépen szóló furulyát, jól feltarisznyáltatta s a legény kihajtá a nyáját a rétre.

Közmént legyen mondva, a juhos gazdánál három nap volt egy esztendő, de még eddig nem akadt legény, aki az esztendőt kiszolgált volna, mert éjjel-nappal talpon kellett lennie, s ha csak behunyta a szemét, annyi juh hibádzott a nyájból, hogy egy szegény embernek elég lett volna egész életére.

No, ez a legényke bezzeg nem aludt el. Amikor egy kicsit elálmosodott, elévette szépen szóló furulyáját, fújta, fújogatta s hát, Uram, teremtőm, amennyi juh, mind táncra kerekedett. Az aranyszörű bárány el nem maradt tőle, ez mindig előtte táncolt, de olyan szépen, olyan módosan, hogy csupa csuda.

Amikor letelt az esztendő, szépen hazahajtotta a nyáját, a kapu előtt elévette szépen szóló furulyáját, fújta, fújogatta, s a juhok táncolva mentek bé az udvarba.

Ott állott a gazda az udvar közepén s számolta a juhait, de csak úgy csillogott a szeme, amikor látta, hogy egy sem hibádzik a nyájból.- No, te legény, - mondá, - megöregedtem, kenyeremnek javát megettem, de még ilyen szolgám nem volt. Neked ígértem, neked is adom az aranyszörű bárányt, legyen rajta szerencséd.

Hej, örült a legény, örömeiben nem találta helyét. Elbúcsúzott a gazdától illendőképpen s ment az aranyszörű báránnyal hazafelé. Mentek, mendégéltek, szépen lassan eregéltek s estére egy faluba értek. Ott a legény szállást kért egy jó gazdaembernél, aki azt mondta: Istené a szállás, kerüljön beljebb öcsém uram.

Bement a házba, de magával vitte az aranyszörű bárányt is. De nézték-e, csudálták-e a bárányt! Különösen a házi leány nézte, csudálta sokáig, egész éjen be nem tudta hunyni a szemét, mind az aranyszörű báránnyal gondolkozott. Addig s addig gondolkozott, hogy fölkel az ágyból s szépen a bárányhoz orozkodott. Gondolta, hogy amíg a legény alszik, kiviszi a bárányt, s valahol eldugja.

No, hiszen ezt jól elgondolá, mert ahogy a kezét rátette, a bárány szőrére ragadt egyszeribe. Oda bizony mind a két keze. Eközben hajnalodott, s a legény fölébredt. Látja, hogy a leány a bárány hátához van ragadva, gondolkozott, hogy már most mit csináljon. Ő bizony tovább megy a báránnyal, s hadd jöjjön vele a leány is. Hát úgy is tett, s ahogy az utcára kiértek, elővette szépen szóló furulyáját s fújta, fújogatta. Hej, láss csudát! Táncolt a bárány, bárány hátán leány, hogy csakúgy porzott belé az utca.

Meglátja ezt egy asszony, aki éppen akkor vetett be kenyeret a sütőkemencébe, kiszalad a sütőlapáttal, üti a leányt s szidja éktelenül: Nesze, nesze, te világ bolondja! Nem szégyelled magad leány létedre?! Nesze, nesze! Hiszen nem sokáig szidta, verte, mert egyszerre csak a lapát a leány házához ragadt, lapát nyeléhez az asszony s a legény csak fújta tovább, fújogatta szépen szóló furulyáját.

Táncolt nagy begyesen elől a bárány, bárány hátán a leány, leány hátán a lapát, lapát nyelén az asszony, úgy mentek végig az utcán.

Ahogy a templom elé érnének, éppen jön ki a templomból a pap s utána a sok nép. Kacagtak a népek, de a pap erősen megbotránkozott, hogy az ünnepnapot így meggyalázzák, odaszalad s üti az asszonyt a pálcajával. De csak egyszer ütött rá, a pálca az asszony hátához ragadt, a pálca végéhez a pap s az is táncolt a többi után.

A vénasszonyok összeverték a tenyerüket s elkezdettek kiabálni, jajgatni: - Jaj, jaj, még elviszik az aranyszájú papunkat, ne hagyjuk emberek, asszonyok!

Nosza, utána az egész falu népe, megfogják a papot, hogy visszahúzzák, de ahogy rátették a kezüket, sorba mind odaragadtak. A legény pedig fújta tovább, fújogatta szépen szóló furulyáját s táncolt a bárány, bárány hátán a leány, leány hátán a sütőlapát, lapát végén a sütőasszony, sütőasszony hátán a pálca, pálca végén a pap, pap után az egész falu.

Így értek egy városba. Ez éppen a király városa volt. Ott a legény betért egy kocsmába, tarisznyába tette a furulyáját, hadd pihenjen egy kicsit a bárány, báránnyal az egész falu. Kérdi a korcsmárost: miféle város légyen ez. Mondja a korcsmáros: ez a király városa. Szóból szó kerekedik s a korcsmáros elmondja, hogy a király erősen szomorú, mert van egy szépséges leánya, aki még soha nem nevetett. Kihirdette az országban, hogy annak adja a leányát, aki meg tudja nevetetni, de még eddig hiába próbálkoztak, a királykisasszony olyan szomorú, mint a háromnapos esős idő. - No, - gondolá a legény, - szerencsét próbálok, hátha én meg tudom nevetetni.

Ment a király udvarába, mellette a bárány, bárány után az egész falu, de az utcán nem táncoltatta őket. Béjelenti magát a királynál s elémondja, hogy ő megpróbálná, hátha meg tudná nevetetni a királykisasszonyt. - Jól van, fiam, - mondá a király, - próbáld meg, de ha meg nem nevetted, karóba húzatom a fejedet. - Egy életem, egy halálom, akárhogy lesz, megpróbálok - mondá a legény -, csak a királykisasszony álljon ki a tornácba. Azzal lement az udvarra, a király pedig kiállott a lányával a tornácra s úgy várták, hadd lám, mit tud a szegény legény.

Hiszen mindjárt megmutatta, hogy mit tud. Csak elévevé szépen szóló furulyáját, fújta, fújogatta s - uccu neki bolond eszed, ami volt is, mind elveszett! - táncolt a bárány, bárány hátán a leány, leány hátán a sütőlapát, lapát nyelén a sütőasszony, sütőasszony hátán a pálca, pálca végén a pap, a pap után az egész falu.

- No, ilyen táncot még nem látott a világ, kacagott a király, de hát még a lánya, a könnye is kicsordult, s csengett a palota a kacagástól. A bárány erre még nagyobbakat ugrott s egyszerre csak levált a hátáról a leány, leány hátáról a lapát, lapát nyeléről a sütőasszony, asszony hátáról a pálca, pálcáról a pap, papról az egész falu s úgy táncoltak egyesbe.

Most még a király kezdett könyörögni, hogy ne táncoljanak már többet, mert ő is meghal, a lánya is meghal a sok kacagásba. No, ha úgy, hát a legény eltette a

furulyáját s egyszeribe vége volt a táncnak.- Hallod-e, te juhászlegény, - mondá a király - a leányomat megnevetteted, hát neked is adom s vele fele királyságomat.

A papot ott tartották, az mindjárt össze is adta a fiatalokat. Ott maradt a falu is az udvarban, s úr lett még a cigányból is.

A juhászlegényből lett király egyszeribe hatlovas hintókat küldött az apjáért s testvéreiért. Ezekből is mind nagy urak lettek.

Még ma is élnek, ha meg nem haltak.

Csillagszemű juhász

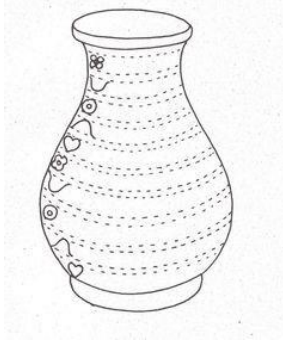
Hol volt, hol nem volt, hetedhét országon túl, az óperenciás tengeren innét, volt egyszer egy király. Szörnyű hatalmas volt ez a király, féltek a népek tőle, ha messziről látták, reszkettek tőle, mint a nyárfalevél. Ha ez a király egyet tüsszentett, kengyelfutók s lovas legények vitték hírét az egész országban, s aki nem mondta: „Adj Isten egészségére”, halál fia volt. Nem is akadt az egész országban, csak egy ember, ki ne mondja, hogy adj Isten egészségére. Ez a csillagszemű juhász volt. Nosza, megfogták a király emberei a csillagszemű juhászt, vitték a király színe elé s jelentették: - Ihol, felséges királyom, ez a csillagszemű juhász nem akarja mondani, hogy adj Isten egészségére. Hej, szörnyű haragra lobbant a király! - Mit, te nem mondod, hogy adj Isten egészségemre?! - Dehogy nem mondom, felséges királyom, bizony mondom, hogy: adj Isten egészségemre. - Nem az egészségemre, hanem az egészségére. - Hiszen mondtam, felséges királyom, egészségemre. Megrántja az udvarmester a juhász subáját, súgja neki: - Te szamár, mondjad, hogy adj Isten egészségére. - De már azt nem mondom - mondotta a juhász -, amíg a király őfelsége a lányát nekem nem adja. Ott volt a királykisasszony a szobában, megtetszett neki a csillagszemű juhász, jó szívvel a felesége is lett volna, de nem mert szólni. Hanem a királynak sem kellett egyéb, csak ezt hallja, mindjárt bekiáltotta a katonáit: - Vigyétek ezt a legényt s vessétek a fehér medve tömlöcébe! Leviszik a legényt a tömlöcbe, hát ott fel s alá jár a fehér medve nagy morogva, három napja nem evett, egy falást nem adtak enni neki, hogy jól kiéhezze, hadd szaggassa széjjel a juhászt. Ahogy a juhász belépett, felállott a két hátsó lábára, nagyot bődült. - No most, csillagszemű juhász, vége az életednek! De halljatok csudát, mikor a medve meglátta a juhász csillagszemét, egyszeribe megjuhászodott, lefeküdt a földre, meg se mozdult. A csillagszemű juhász pedig egész éjjel dúdolt, fütyült s mikor reggel lement az

udvarmester, szeme, szája tátva maradt, azt hitte, hogy csontját sem találja a juhásznak s hát ím, ott állott előtte elevenen, kutyabaja sem volt. Fölvezetik a juhászt a királyhoz s jelentik: - Felséges királyom, él a juhász. - Jól van, jól - mondja a király -, de azért megijedtél, ugye? Hát most mondod-e, hogy adj Isten egészségére? Felelte a juhász: - Nem, amíg a leányát nekem nem adja, ha tíz halálba megyek is. - No hát vessétek tíz halálba - rikkantott a király. Vitték a legényt a tömlöcbe, amelyikbe tíz óriási sündisznó volt elzárva. De bezzeg ezek nem szelídültek meg a szemétől, mert egyszerre tíz sündisznónak nem nézhetett a szemébe. No, hanem volt a csillagszemű juhásznak egy szépen szóló furulyája, azt a subája alól előhúzta, elkezdett furulyázni, kezdette andalgósan, folytatta szaporázva. S hát, Uram-Teremtőm, táncra kerekednek a sündisznók, járták elébb lassan, azután sebesebben, addig járták, míg elnemdültek s azután lefeküdtek aludtak, mint a bunda. Megy le reggel az udvarmester, összecsapja a kezét. - Hát te élsz? - kérdi a csillagszemű juhásztól. - Nem is halok meg - mondja a juhász -, míg a király leánya a felségem nem lesz. Fölvezetik a király színe elé. - No, te legény - mondja a király -, most már tíz halál torkában voltál - még most sem mondod, hogy adj Isten egészségére? - Nem én, felséges királyom, ha még száz halálba visznek is, míg a leányát nekem nem adja. - Hát akkor vigyétek száz halálba! - ordított a király nagy haraggal, s vitték a csillagszemű juhászt le abba a tömlöcbe, amelynek közepén volt egy kút, annak a belseje ki volt rakva száz kaszával, a fenekén égett egy mécses. Akit abba beledobtak, az onnét élve ki nem került soha. - Hej, szegény fejem - gondolta magában a juhász -, ennek már fele se tréfa. Szól a katonáknak, hogy menjenek egy kicsit ki a tömlöcből addig, míg gondolkozik, hogy mondja-e: adj Isten egészségére. Kimennek a katonák s a juhász nagy hirtelen a fokosát beleszúrja a kút köblébe, s fokosra ráakasztja a tarisznyáját, aztán rá a subáját, a suba nyakára az árvalányhajás kalapját s azzal szépen meghúzódik a tömlöc sarkában. Bejöttek a katonák s kérdik: - No, meggondoltad-e? - Meggondoltam - mondja a juhász -, de mégsem mondom, hogy adj Isten egészségére. - No bizony, ha nem mondod, belé is taszítunk a kútba. A katonák azt hitték, hogy a juhász már ott áll a kút mellett, a subáját, a fokosát, mindenét beletaszították a kútba s mikor látták, hogy a kút fenekén a mécses kialudt, szentül azt hitték, hogy meghalt a juhász. Megy le reggel az udvarmester, hadd lássa ő is, igazán elpusztult-e a csillagszemű juhász. Hát halljátok csak, ott ült a kút mellett, furulyázott. Felviszik a király elé s mondja neki a király: - No, te legény, mostan száz halálban voltál, mondod-e, hogy adj Isten egészségére? - Nem én, felséges királyom, míg a leányát nekem nem adja. - Abból nem lesz semmi - mondta a király -, pedig nem tudom, mit adott volna azért, ha a juhász azt mondja egyszer, hogy adj Isten egészségére! Hiszen - gondolt a király -, majd kevesebbel

is megelégszel te. Befogatott a bársonyos hintájába, maga mellé ültette a csillagszemű juhászt s úgy hajtattott az ezüst erdőbe. Mondta neki: - Látod-e ezt az ezüst erdőt, te juhász? Neked adom, ha azt mondd, hogy adj Isten egészségére. Tetszett a juhásznak az erdő, de most azt is mondta: - Addig nem, felséges királyom, míg a leányát nekem nem adja. Aztán az erdőből kihajtattott a király s messziről ragyogott feljűk az arany vár. - Látod-e azt az arany várat, juhász? Neked adom, ha azt mondd: adj Isten egészségére. - Nem mondom, felséges királyom, míg nekem nem adja a leányát. Mentek tovább s értek a gyémánt tóhoz. - No, te juhász - mondta a király -, neked adom az ezüst erdőt, az arany várat s a gyémánt tavat, csak egyszer mondd, adj Isten egészségére. - Nem mondom én, felséges királyom, míg a leányát nekem nem adja. - Hát jól van, neked adom a leányomat, de aztán mondd is, hogy adj Isten egészségére! Na, hazamennek s a király mindjárt kihirdetteti az egész országban, hogy férjhez adja a lányát a csillagszemű juhászhoz, jöjjön, aki jöhet a vendégségbe, lesz étel, ital elegendő, különösen, ha hoznak magukkal. Hiszen lett lakodalom, hét országra szóló. Ott ült a csillagszemű juhász a király mellett, ettek, ittak, vígan voltak. Egyszer aztán hozzák a tormás húst, nagyot prüsszent erre a király, s hadarja egymásután a csillagszemű juhász: - Adj Isten egészségére, adj Isten egészségére, adj Isten egészségére! - Mondta valami százszor. - Jaj, jaj, ne mondd tovább, inkább neked adom az egész országomat. Ott egyszeribe meg is koronázták a juhászt, ő lett a király, de bezzeg jó sorsa lett ezután a népnek. Szerették is ezt a királyt. Ha prüsszentett, egy szívvel, lélekkel kiáltotta mindenki: Adj Isten egészségére. Aki nem hiszi, járjon a végire s ezt a mesét adj' Isten egészségére.

Ötletek, tervek:

Végezd el a műveleteket, majd anyai pontot tegyél az utolsó helyzeletbe, amennyi az eredmény!

	-		<input type="text"/>
	+		<input type="text"/>
	-		<input type="text"/>
	+		<input type="text"/>
	-		<input type="text"/>
	+		<input type="text"/>